

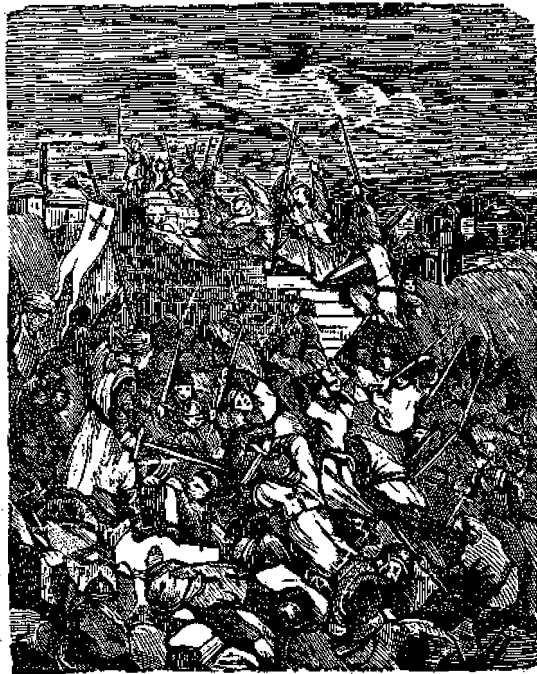

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΑΡΙΘ. 12.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1873.

Τιμή ἑτήσια, Ἀθηνῶν λ. 80
Ἐπαρχιῶν 60
Τουρκίας 5. 100

ΠΙΣΑΡΦΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

Ἡ πόλις Ἱερουσαλήμ ἦτο πρωτεύουσα τῶν Ἰουδαίων, ἐνδὲ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Χαναάν. Ὑποκρίθεται ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μελχισεδέκ τὸ 1913 πρ. Χρ. Ἐνεκα τῆς ἰσχυρᾶς τοποθεσίας τῆς δὲν ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαβὶδ 1048 π. Χ. Οὗτος τὴν ἐκυριεύσας καὶ τὴν κατέστησε πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου του.

Ἡ Ἱερουσαλήμ μόνον 477 ἔτη διατηρήθη ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει ὡς πρωτεύουσα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους! ἦτοι ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ μέχρι τοῦ Σεδαχίου βασιλέως τοῦ Ἰούδα, ὅτε ἐξεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος βασιλέως τῆς Βαβυλωνίας καὶ καταστράφη.

Ἐκτοτε ἀνετίσθη καὶ ὑπέστη ἀλληλοδιαδόχως διαφόρους καταστροφὰς ἀπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ῥωμαίου, τοῦ Σαρακηνοῦ τοῦ Φράγκου καὶ τοῦ Τούρκου.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ τὴν ἄλωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἰίου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων ὅστις τὴν ἐξεπόρθησε τὸ 70 μ. Χ. Τὴν καταστροφὴν ταύτην προείπε καὶ προέγραψε λεπτομερῶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ τὴν προφητείαν καὶ περιγραφὴν ταύτην εὐρίσκουσιν οἱ μικροὶ ἀντηρῶσται μας εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγ. κεφ. κβ. καὶ τὸ κατὰ Ματθ. τὰ ὅποια συν-ζῶμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσίν των.

ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ.

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἕκαστον πρᾶγμα καὶ τι, τὸ ὁποῖον τὸ διακρίνει ἀπὸ ἄλλὰ τὰ ἄλλα πρᾶγματα· ἐπειδὴ δὲ τὰ πάντα ἔκαμε διὰ τὴν χρησιμότησιν πρὸς σκοπὸν τινα, τὰ ἐπρόκειτο καὶ μὲ τινὰς δυνάμεις καὶ χαρακτηριστικὰ τὰ ὅποια ὀνομάζομεν ἰδιότητες καὶ ποιότητες.

Τὸ ὕδωρ ἔχει τινὰς πολλὰ περιέργους καὶ σπουδαιότητας ἰδιότητας· ἐξ αὐτῶν δὲ ἡ πρώτη εἶναι τὸ νὰ προσκολλᾶται εἰς πᾶν πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐρχεται εἰς ἐπαρῆν. Τοῦτο ἡμπορεῖ ἕκαστον παιδίον νὰ τὸ δοκιμάσῃ, ἐὰν ἐγγίξῃ ὕδωρ μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του, ἢ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε πρᾶγματος, καὶ τὸ ὑψώσῃ ἄλλοθεν· τὸ ὕδωρ προσκολλᾶται εἰς τὸν δάκτυλον ἢ τὸ ἄλλο ἐκείνου πρᾶγμα καὶ συνοψώνεται.

Τὸ ὕδωρ εἶναι ἔν ἀπὸ τὰ ἀναγκασιότατα πρᾶγματα διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ· ὅθεν ὁ Δημιουργὸς τῶν ἐπρόκειτο μὲ τὴν ἰδιότητα ταύτην πρὸς χρῆσιν ὅλων τούτων· ἀνευ τῆς ἰδιότητος ταύτης ἔν ἡδυνάμεθα νὰ γράψωμεν, νὰ καθαρίζωμεν τὰ φορέα

ματα και τὰ ἄλλα πράγματα μας, νὰ μαγειρευώμεν τὴν τροφήν μας, νὰ χωνεύωμεν τὸ φαγητόν μας κλπ.

Ἄλλη ιδιότης τοῦ εἶναι νὰ ἐκτείνηται διὰ τῆς θερμότητος και νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀτμόν· ἄνευ τῆς ιδιότητος ταύτης δὲν θὰ εἶχομεν νέφη, διότι τὰ νέφη δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἀτμὸς ὕδατος, οὔτε βροχὰς, ἐπομένως οὔτε ποταμοὺς, οὔτε ἀτμόπλοια, οὔτε ἀτμομηχανάς· δὲν ἠδονάμεθα νὰ στεγνώνωμεν τὰ φορέματά μας, οὔτε νὰ διατηρῶμεν στεγνὰς τὰς οἰκίας μας.

Τρίτη ιδιότης εἶναι ὅτι εἶναι ἐλαστικόν· ἄνευ τῆς ιδιότητος ταύτης οὔτε ἡ θάλασσα, οὔτε αἱ λίμναι, οὔτε οἱ ποταμοὶ θὰ ἦσαν πλευστοὶ, οὔτε θὰ ἠδύναντο νὰ κινῶνται τὰ ὕδατά των· και οὕτω νὰ ζῶσιν ἐν αὐταῖς τὰ ἀπειράριθμα εἶδη τῶν ἐνύδρων ζώων, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουσιν εἰς αὐτά· οὔτε θὰ ἠδονάμεθα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταχειρίζομεθα τὸ ὕδωρ εἰς ὑδραυλικὰς ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι τόσον διευκολύνουσι τὰς ἐργασίας μας και συνεισφέρουσιν εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔχει και ἄλλας ιδιότητες τὸ ὕδωρ, τὰς ὁποίας οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται θὰ μάθωσιν, εἴταν σπουδάσωσι περισσότερο. Ἐν τούτοις ἔχομεν χρέος νὰ εὐγνωμονῶμεν τὸν Θεὸν διότι ἔκαμε τὸ ὕδωρ και τὸ ἐπρόικισε μὲ τοιαύτας ιδιότητας.

ΙΒΙΣ Ο ΙΕΡΟΣ.

Μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἐπροσκόνουσι οἱ Αἰγύπτιοι, ἦτο και τὸ πτηνὸν Ἴβις, τὸ ὁποῖον παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν. Ὁ Ἴβις ἀντρέφετο και ἐφυλάσσετο ὑπὸ τῶν ἱερέων εἰς τοὺς ναοὺς, και ὅστις τὸν ἐφόρευε, εἶτι και κατὰ τύχην, ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον.

Μετὰ θάνατον ἐβαλοσάμοντο μὲ πολλὴν φροντίδα και ἐθάπτετο εἰς ἰδιαίτερας νεκροθήκας. Τοῦτο μᾶς δεικνύει πόσον ἀληθές· εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν κεφ. α'. 21—23 περὶ τῶν ἐθνικῶν, «ὅτι ἐματαιώ-

θησαν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν και ἐσκοτίσθη ἡ δούνητος αὐτῶν καρδία . . . »

Ἐπάρχουσι δύο εἶδη τοῦ πτηνοῦ τούτου—τὸ βῆ μεγαλύτερον και τὸ ἄλλο μικρότερον. Ὁ ἱερεὺς Ἴβις εἶναι τὸ μικρότερον και εἶναι ἰσομεγέθους μὲ κοινὴν ὄρνιθα.—Τὸ χρῶμα τῶν πτερῶν τοῦ εἶναι λευκὸν ἐκτὸς τοῦ λαιμοῦ και τῶν ἄκρων τῶν πτερόγων, ἀπὸ εἶναι μαῦρα μετὰ κηλίδων ἰσχυρῶν, Ὅλίγα δὲ μεταξοειδῆ πτεσὰ ἐκφουόμενα ἐπὶ τῆς βράχως πίπτουσιν ἐπὶ τῶν πτερόγων και τῆς οὐρᾶς και σχηματίζουσιν ὄρνιθον θείανον. Τοῦ βράχου τοῦ μὲν ἄνω μέρος εἶναι πράσινον, τὸ δὲ κάτω μαῦρον.

Ὁ Ἴβις δὲν εἶναι ἐγχώριον πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου· ἀλλ' ἔρχεται εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξέως, ὅτε ὁ Νεῖλος πλημμυρεῖ. Τρέφεται ἐν σκολίαν και ὄρεων και ἐντόμων παντὸς εἶδους, ὅθεν και εἶναι πολλὸ χρίσιμος εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἡ εἰς τὴν Γραφήν (Λευιτ. α'. 17. και Δευτ. ε'. 16) ἀναφερομένη μεγάλη γλαδὲ ὑποτίθεται εἶτι ἦτο τὸ πτηνὸν τοῦτο.

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΧΟΡΤΑΣΘΗΣΑΝ.

Μίαν χειμερινὴν πρωτὴν γονὴ τις χήρα ὠμίλησεν εἰς τὰ πέντε ἀνήλικα τέκνα τῆς ὡς ἐφεξῆς·

«Τέκνα μου, δὲν ἔχω τίποτε νὰ οἶς δώσω σήμερον τὸ πρωὶ νὰ φάγητε—Δὲν ἔχω οὔτε ψωμί, οὔτε ἀλεύρι, οὐδὲ ἐν αὐτὸν τοῦλάχιστον. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ μᾶς ἐξαποσιεῖται βοήθειαν. Ἐκεῖνος εἶναι πλούσιος και ἰσχυρὸς, και μᾶς λέγει εἰς τὴν Γραφήν, «Ἐμβλέψατε εἰς ἐμὲ εἴταν ἦσθε εἰς στενοχωρίαν και ἐγὼ θέλω οἶς ἐλευθερώσει.»

Ὁ μικρὸς Ἰωάννης, ὅστις δὲν εἶχεν εἰσέτι κλείσε τὰ βῆ εἶτη, ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖόν του πεινῶν και λιπυμένον. Καθ' ἴδδον διέδῃ πλησίον ἐκκλησίας, τῆς ὑπὸ τῆς θύρας ἐθρῶν ἀνοικτῆν εἰσῆλθε και γονατίσας πλησίον τοῦ ἁμβωνος, ἤρχισεν νὰ προσεύχεται μεγαλοφώνως, ἀφοῦ πρῶτον ἐκόνταξε τριγύρω και δὲν εἶδε τινα·

«Ἐπουράνιε Πάτερ· ἡμεῖς τὰ παιδιὰ σήμερον δὲν ἔχομεν νὰ φάγωμεν τίποτε. Ἡ μήτηρ μας δὲν ἔχει οὔτε ἄρτον, οὔτε ἀλεύρι, οὔτε ἐν αὐτὸν—Παρακαλῶ ὁδὸς εἰς ἡμᾶς και τὴν ἀγαπητὴν μας μητέρα κατὶ τι νὰ φάγωμεν. Εἶσαι πλούσιος και δυνατὸς και εὐκόλιος δόνασαι νὰ μᾶς βοηθήσῃς.»

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παιδικὴν του ταύτην προσεσχὴν, ἐπῆρς πάλιν τὸ βιβλίον του και ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν δὲ ἐτελείωσεν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν και μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν εἶδεν ἐπὶ τῆς

τραπέζης ἐν φοβίῳ, ἐν πινάκῳ ἀλεόρου καὶ ὀλίγα ἀγά εἰς ἐν κοφφίνῳ.

Τρέξας δὲ πρὸς τὴν μητέρα του μὲ χαράν, «Ὁ Θεός,—εἶπε,—καλὴ μου μήτηρ, ἤκουσε τὴν προσευχὴν μου καὶ ἔστειλε τὸν ἄγγελόν του—μὰ δὲ ταῦτα τὰ πράγματα.»

«Ναί,—εἶπεν ἡ μήτηρ του.—Ὁ Θεός ἤκουσε τὴν προσευχὴν σου. Ἐνῷ σὺ προσέχεο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κυρία τις ἔκαμνε τὸ αὐτὸ εἰς ἄλλο μέρος αὐτῆς καὶ ἤκουσε τὴν δέησίν σου. Αὐτὴ εἶναι ὁ ἄγγελος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὁ Θεός διὰ νὰ μᾶς προφθάσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην μας. Ἄς εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν τὴν ἑλπίδα τοῦ Κυρίου καὶ ἄς μὴ λησμονώμεν ποτε νὰ πηγαίνωμεν πρὸς τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς στενοχωρίας μας.»

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ.

Ἐρρίκος ὁ Ε΄ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἦτο ἀνδραγαθὸς βασιλεὺς—ἀλλ' εἰς τὴν νεαρὰν του ἡλικίαν πολλὰ πράγματα συναστρέφεται μὲ κακοὺς καὶ διεφθαρμένους νέους, οἵτινες τὸν ὠδήγουν εἰς πράξεις ἀναίτιες καὶ κακὰς.

Ἐξ ἑνὸς περιστασίου εἰς τῶν συντρόφων του τούτων εἰσήχθη ἑνώπιον τοῦ πλημμελειοδικαίου καὶ καταδικάσθη διὰ τινὰ ἐγκληματικὴν πρᾶξιν. Ὅταν ἀνε-

γνώσθη ἡ ἀπόφασις ὁ Ἐρρίκος, ὅστις ἦτο εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπλήσθη ὑπὸ θυμοῦ καὶ ἐξύβρισε τὸν δικαστὴν διατάξας αὐτὸν νὰ ἀθώωσῃ τὸν φίλον του.

«Ἡ φυλακὴ,—εἶπε,—δὲν εἶναι κατάλληλος τόπος διὰ τοῦ φίλου τοῦ Διαδόχου. Εἶμαι ὁ Διαδόχος τοῦ θρόνου καὶ δὲν σοὶ ἐπιτρέπω νὰ τὸν στείλῃς εἰς τὴν φυλακὴν.»

«Διαδόχος, ἐξειδίχτος, ἐγὼ δὲν ἤξεύρω.—ἀπεκρίθη ὁ δικαστὴς—δὲν ἔχει κανὲν δικαίωμα νὰ ἐπιβλάσῃ οὕτω πρὸς τὸν δικαστὴν τοῦ βασιλέως· ὠρπίσθη νὰ δικάζω δικαίως καὶ δικαίως θὰ πράξω.»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διαδόχος ἐζήτησε νὰ ἀρπάσῃ τὸν κατάδικον ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς δικαιοσύνης διὰ τῆς βίας καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἔξω, ὁ δικαστὴς διόρισε τοὺς κλητῆρας νὰ ὀδηγήσωσιν ἀμφοτέρους εἰς τὴν φυλακὴν, εἰπὼν, «τοῦτο κάμνω, ὅχι διότι προσέβαλες ἐμὲ, ἀλλὰ διότι παρενόμησε κατά τῶν νόμων τοῦ Κράτους.»

Στραφείς δὲ πρὸς τὸν Διαδόχον. «Νέε,—εἶπε,—μίαν ἡμέραν θὰ γείνης βασιλεὺς, καὶ πῶς δόνασαι νὰ περιμένῃς τότε νὰ σὲ ὑπακούωσιν οἱ ὑπῆκοοί σου, ἐάν τῶρα σὺ καταφρονεῖς τοὺς νόμους τοῦ βασιλέως;»

Ἀκούσας τοῦτο ὁ Διαδόχος ἐφάνη κατησχυμένος, καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λόγον παρέδωκε τὸ ξίφος εἰς τοὺς κλητῆρας καὶ ἐπορεύθη ἡσύχως εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο μάθων ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος ὁ Δ΄ ἐξεφώνησεν, «Ἐδύτυχῆς ὁ βασιλεὺς ὅστις ἔχει δικαστὴν μὴ φοβούμενον νὰ καταστήσῃ τοὺς νόμους σεβαστοὺς, καὶ οὐδὲν γινώσκοντα πῶς νὰ τὰς ὑπακῆν!»

Μετ' ὀλίγον ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε καὶ ὁ διάδοχος ἀνέβη εἰς εἰς τὸν θρόνον. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπακόους του ἤλθον νὰ τὸν συγχαρῶσι διὰ τοῦτο· μεταξὺ δὲ τούτων ἦσαν καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ σύντροφου, οἵτινες περιέμενον ἤδη νὰ εὐρωσι πλησίον τοῦ θύτου ἐπεθύμου, ἀλλ' ἠπατήθησαν, διότι τοὺς εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀφήσει τὰς ἀνοησίας του, καὶ τοὺς ἐσυμβούλευσε νὰ κάμωσι καὶ αὐτοὶ τὸ αὐτό.

Ὁ ἄλλος ὁ λόγος δικαστῆς παρουσιάσθη ἐπίσης, φέρων μετ' ἑαυτοῦ τὴν παραίτησίν του· ἀλλ' ὁ Ἐρρίκος, ἀντὶ νὰ τὴν δεχθῆ, τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὸ ὅποιον τῷ ἔδωκε μᾶθημα καὶ τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, προσθέσας, «Ἐύχομαι ἐάν ποτε ὁ υἱός μου φερθῆ ὅπως ἐγὼ, νὰ εὐρεθῆ δικαστῆς γενναῖος καὶ πιστός ὡς σὲ διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ!»

— Ἡμπορεῖ τις νὰ ἐπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον χωρὶς παιδείαν, χωρὶς πλοῦτον, χωρὶς ὑγίαν, χωρὶς φίλους· ἀλλὰ ποτὲ, οὐδέποτε δόναται νὰ ἐπάγῃ ἐκεῖ χωρὶς τοῦ Χριστοῦ.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΥ ΚΑ- ΘΑΡΙΣΤΟΥ.

Διδάσκαλός τις Κυριακού τινος σχολείου ηρώτησε μίαν Κυριακήν μετὰ τὸ μάθημα ἓνα τῶν μαθητῶν τῆς τάξεώς του, παιδίον δεκαετῆς τῆν ηλικίαν,

Προσεύχεσαι Γεώργιε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ πότε κάμνεις τοῦτο, διότι οἱ εἰς ἐξυπνᾶτε πολὺ πρῶι.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἡμεῖς ἐξυπνοῦμεν πολὺ πρῶι καὶ πολλάκις εἴμεθα μισοξύπνοι, διὰν ἐξεργώμεθα τῆς οἰκίας. Ὅθεν συλλογίζομαι περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι προσεύχομαι.

— Πότε λοιπὸν προσεύχεσαι;

— Ἰδοὺ πότε, — εἶπε τὸ παιδίον. Ὁ κύριός μας μάς διατάττει νὰ ἀναβῶμεν τὴν καπνοδόχην· ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐσκουραζώμεθα ὀλίγον ἀφοῦ ἀναβῶμεν. Τότε καὶ ἐγὼ κάθηναι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς καπνοδόχης καὶ προσεύχομαι.

— Καὶ τί λέγεις;

— Ὅλιγα λόγια κύριε, διότι δὲν ἤξεύρω μεγάλας λέξεις νὰ εἶπω εἰς τὸν Θεόν. Σοχνότατα ἐπαναλαμβάνω ἓνα στίχον, τὸν ὁποῖον ἔμαθον ἐνταῦθα εἰς τὸ σχολεῖον.

— Καὶ ποῖός εἶναι αὐτός;

— «Ὁ Θεός· ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ.»

ΟΥΔΑΣΗΚΤΩΝ.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν δίδομεν τὸν τάφον καὶ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ περιφρήμου Ἀμερικανοῦ Οὐδασηκτῶνος.

Ὁ Οὐδασηκτῶν ἦτο μέγας ἀνὴρ ὄχι τὸσόν διὰ τὴν

σοφίαν τῶ, ἀν καὶ δὲν ἦτον ἄμφορος παιδείας, ὄχι τὸσον διὰ τὴν στρατηγικὴν ἢ πολιτικὴν τὴν ἰκανότητά. ἀν καὶ δὲν ἐσπερεῖτο καὶ τούτων — ὅσον διὰ τὴν εὐσέβειαν, διὰ τὰς ἀρετὰς του.

Ὅταν ἀκόμη ἦτο μικρὸν παιδίον ἐπροτίμησε νὰ τιμωρηθῆ μάλλον, παρὰ νὰ εἴπῃ ψεύματα. Ὅταν ἠνδρώθη καὶ ἠδύνατο νὰ γείνη βασιλεὺς τῆς πατρίδος τῆ ἐπροτίμησε τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀφάνειαν τῆς γεωργικῆς ζωῆς παρὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θρόνου. Ἦτο καλὸς καὶ εὐπειθὴς υἱός, ἀγαπητὸς σύζυγος, φιλόστοργος πατήρ, εὐκρινὴς φίλος, ἀγαθὸς καὶ πιστὸς πολίτης, ταπεινόφρων καὶ δίκαιος Κυβερνήτης, καὶ εὐσεβὴς χριστιανός. Διήλθε τὴν ζωὴν του ὀνηρῶν τὴν πατρίδα του, καὶ ἀγαθοποιῶν τοὺς ὁμοίους του· ἀπέθανε δὲ τιμώμενος καὶ εὐλογοῦμενος παρὰ πάντων, καὶ ἐν βραχὺ ὑπάρχη τὸ ἔθνος του, τὸ ὄνομά του θέλει εἶσθαι σεβαστὸν παρὰ πάντι.

Καὶ διὰ τί τοῦτο; διότι ἡ εὐσεβὴς μητὴρ του τὸν ἀνέθρεψε χριστιανικῶς μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον εἶναι δύναμις καὶ σοφία Θεοῦ εἰς πάντα τὸν πιστεύοντα.

Ο ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ Η ὈΡΝΙΣ.

Ἴππος τις συνείθισε νὰ βόσκη εἰς ἓν λειβάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύχναζε καὶ μία ὄρνις. Κατὰ μικρὸν τὰ δύο ταῦτα ἄλογα ζῶα ἤρχισαν νὰ συνδέσῃ φιλίαν ἦτις μᾶς· οὐ πολὺ ἐγένεο στενωπάτη. Πᾶσαν πρωτῆν ἢ ὄρνις ἐπλησίαζε τὸν ἵππον μὲ χαχαρίσματα χαρᾶς καὶ ἐτίθειτο εἰς τοὺς πόδας του· ἐνῷ ὁ ἵππος τὴν ἐμορρίζετο καὶ ἐκινεῖτο μετὰ προσοχῆς φοβούμενος μήπως τὴν κατήσῃ!

Ἡ ἀγάπη γεννᾷ ἀγάπην· εἶτι καὶ μεταξὺ τῶν ἀλόγων ζῶων πόσις μάλλον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Καλλιεργεῖτε λοιπὸν, μακροὶ μου φίλοι τὴν ἀρετὴν ταύτην.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

— Ἐρ. Ποῖος ἦτο ὁ πιστὸς ὀνηρῆτης, τοῦ ὁποῖου ὁ θάνατος· εὐκρινῶς ἐθρηγήθη;

— Ποῖος ἦτον ὁ βασιλεὺς, ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ ὁποῖου ἐπεχείρησε μία γυνή;

— Πῶς ἀνομαζέτο ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος Ἰσραηλίτης, τοῦ ὁποῖου ἡ παράκλησις ἐγένετο ἐτοιμῶς παραδεχτὴ ὑπὸ ἑθνικῆς τινος Μονάρχου;

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν μικρῶν μας συνδρομητῶν θέλουσι νὰ λάβωσι τὰ δρωσθέντα βραβεῖα νὰ μᾶς πέμψωσι τὰς ἀποκρίσεις των εἰς τὰς δοθεῖσας ἐρωτήσεις, καθ' ἓν τρόπον ἐδημοσιώθησαν εἰς τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων. Ἐκαστος δηλ. μὴν μὲ τὰς ἐρωτήσεις του νὰ γραφῆ ἐπὶ τοῦ ἐνδὸς μέρους τοῦ χαρτίου, καὶ ἀντικρυ αὐτοῦ αἰ ἀποκριθεῖ. Ἐπιθυμοῦμεν δὲ νὰ τὰς ἔχωμεν ἐντὸς τοῦ ἑλευθερομένου μηνὸς Φεβρουαρίου. Ἐκαστος δύναται νὰ κάμῃ τοῦτο μόνος του, διότι δὲν θὰ στενόμεν ἡμεῖς ἐντυπον σχεδίων ἐφέτος.